

Jedna

Věděl, že vichry, které přinášejí zimu na severu, ženou před sebou déšť a mořské vlny vrhají na pobřeží tak, že bílá vodní tříšť stříká vysoko do vzduchu.

Zde, v jihovýchodním cípu království, byly jedinou známkou přicházející zimy obláčky sražené páry, které vydechovali jeho dva koně. Obloha byla jasně modrá, skoro až nepříjemně, a slunce hrálo do zad. Klidně si mohl v sedle zdřímnout a Cuka nechat, ať po cestě jde, kudy chce, ale roky strávené tuhým výcvikem a náročnou přípravou by mu takovou pohodlnost nikdy nedovolily.

Willovy oči byly neustále v pohybu, pátravě přejížděly zleva doprava, zprava doleva, kousek vpřed a daleko dopředu. Těch pohybů by si nikdo nevšiml, protože hlava zůstávala nehybná. Opět se projevil jeho výcvik: vidět a nebýt viděn, všimat si a zůstat nepovšimnut. Věděl, že tato část království je poměrně klidná. Také proto byl do léna Seacliffu přidělen. Ale když se to tak vezme, zbrusu novému, právě jmenovanému hraničáři asi těžko předají

některé z problémových míst království. Při té myšlence se trochu pousmál. Vyhlídka, že převezme první samostatnou službu, byla dost tíživá i bez toho, že by se musel bát invaze nebo vzpoury. Bude spokojený, když se postaví na vlastní nohy v těchto klidných stojatých vodách.

Úsměv se z Willových rtů vytratil, když bystré oči velký kus vpředu něco zahlédly. Bylo to téměř ukryté ve vysoké trávě u cesty.

Na jeho chování se nijak neprojevalo, že si všiml něčeho neobvyklého. Neztuhl v sedle, ani se nezvedl v třmenech, aby se podíval pozorněji, jak by to asi udělala většina ostatních lidí. Naopak, vypadalo to, že se při jízdě v sedle přihrbil v zdánlivém nezájmu o svět kolem sebe. Ale oči, skryté v hlubokém stínu pod kapucí pláštěnky, všechno usilovně prozkoumávaly. Něco se pohnulo, tím si byl jistý. A ve vysoké trávě u cesty teď zahlédl něco černobílého – barvy, které mezi podzimní bledou zelenou a červenohnědou naprosto nezapadají.

A nebyl sám, kdo vycítil, že něco není v pořádku. Cuk jedenkrát zastříhal ušima a pohodil hlavou, potřásl hřívou a mručivě zaržál, což bylo stejně dobře slyšet, jako v soudkovité hrudi cítit.

„Já to vidím,“ řekl Will tiše, aby kůň věděl, že si varování všiml. Hlas Cuka uklidnil, i když uši byly pořád vzpřímené a nastražené. Nákladní kůň, který se spokojeně loudal buď vedle nich nebo vzadu, žádný zájem neprojevil. Jenže on byl jen obyčejné hloupé zvíře, a ne vyvcvičený hraničářský kůň jako Cuk.

Vysoká tráva se opět slabě pohnula. Byl to jen nepatrný pohyb, ale žádný vítr, který by ho mohl způsobit, nefoukal – jak bylo jasně vidět na nehybných obláčkích

páry z koňského dechu. Will trochu pokrčil ramena a přesvědčil se, že toulec je volný. Mohutný dlouhý luk měl položený na kolenou, tětivu připravenou ke střelbě. Hraničáři necestovali s lukem navlečeným přes ramena. Měli ho připravený k okamžitému použití. Stále.

Srdce Willovi bušilo trochu rychleji než obvykle. K pohybující se trávě zbývalo sotva čtyřicet kroků. Vybavila se mu Haltova poučka: *Nesoustřeďuj se na to, co je nápadné. Někdo může chtít, aby sis kvůli tomu nevšiml něčeho jiného.*

Uvědomil si, že veškerou pozornost plně upírá na vysokou travu u cesty. Oči rychle přelétly vlevo a opět vpravo, až ke stromům vzdáleným asi padesát kroků od cesty po obou stranách. Zatímco jeho pozornost odvádí to, co leží v trávě u cesty, ve stínu stromů se možná ukrývají lidé připravení zaútočit. Loupežníci, zbojníci, žoldnéři, kdo ví?

Nic mezi stromy neviděl, a když se jakoby náhodou otočil, aby upravil vodící otěž nákladního koně, nespatočil nic ani vzadu za sebou. Ještě víc ho uklidňovala skutečnost, že Cuk neprojevoval žádné další známky nepokoje. Kdyby byli mezi stromy lidé, koník by ho nepřetržitě varoval.

Dotkl se Cuka kolenem a koník zastavil. Nákladní soumar ušel ještě několik kroků a potom stanul i on. Willova pravá ruka během necelé vteřiny neomylně vyjela k toulci, vytáhla šíp a vložila ho do tětivy luku. Pohybem hlavy setřásl kapuci na záda. Věděl, že podle dlouhého luku, malého huňatého koně a zvláštní šedě a zeleně skvrnitě pláštěnky v něm každý pozorovatel pozná hraničáře.

„Kdo je tam?“ zavolal a nadzvedl luk s vloženým a při-

praveným šípem. Ještě ho nenapnul. Kdyby se v trávě někdo ukrýval, věděl by, že hraničář dokáže napnout luk, vystřelit a zasáhnout cíl dřív, než on stačí udělat dva kroky.

Žádná odpověď. Cuk klidně stál, byl vycvičený, aby byl pevný jako skála, když jeho pán musel střílet.

„Ukaž se,“ křikl Will. „Ty v tom černobílém. Ukaž se.“

Hlavou se mu mihlo, že ještě před chvílí si říkal, jaký je tu klid a stojaté vody. Teď na něj možná číhá neznámý nepřítel.

„Máš poslední možnost,“ zvolal. „Buď se ukaž, nebo za tebou pošlu šíp.“

A pak to uslyšel, zřejmě to byla reakce na jeho hlas. Tiché kňučení – jako když psa něco bolí. Slyšel to i Cuk. Zastříhal ušima a nerozhodně zafrkal.

Pes?, uvažoval Will. Třeba divoký pes, který číhá, až bude moct zaútočit? Zavrhl ten nápad skoro hned, co se mu zrodil v hlavě. Divoký pes by nevydával žádný zvuk, kterým by na sebe upozornil. Navíc to bylo bolestné zakňučení, a ne vzteklé nebo varovné zavrčení. Dospěl k rozhodnutí.

Jedním plynulým pohybem vytáhl levou nohu z třmene, pravou přehodil přes sedlovou hrušku a zlehka seskočil na zem. Když sesedal tímto způsobem, zůstával stále otočený směrem, odkud mohlo přijít nebezpečí, a obě ruce měl volné, aby mohl vystřelit. Kdyby bylo třeba, mohl vypustit první šíp, jakmile se nohama dotkne země.

Cuk opět zafrkal. V podobně nejistých okamžicích byl raději, když měl Willa v sedle, protože koníkovy rychlé reflexy a hbité nohy ho mohly rychle dostat z nebezpečí.

„To je v pořádku,“ řekl Will stručně koníkovi a tiše krácel vpřed, s lukem připraveným.

Patnáct kroků. Deset. Pět... jasně rozeznával černou a bílou barvu v uschlé trávě. Když se přiblížil, rozpoznal v té černobílé ještě něco jiného: matnou hněd' zaschlé krve a rudou červeň krve čerstvé. Znovu se ozvalo zakňučení a Will konečně pořádně uviděl to, co ho přimělo zastavit.

Otočil se, rukou dal Cukovi znamení „bezpečí“ a koník hned klusal k němu. Will odložil luk a poklekl vedle zraněného psa ležícího v trávě.

„Copak je, hochu?“ promluvil mírně. Pes otočil hlavu za hlasem, a když ho Will zlehka pohladil, znovu zakňučel a očima přejel k dlouhé krvácející ráně, která se táhla od pravé přední lopatky až ke kyčli zadní nohy. Jak se zvíře pohnulo, vyřinula se z rány další krev. Pes ležel na boku, zjevně vyčerpaný, a Will mohl vidět jedno jeho oko. Bylo plné bolesti.

Uvědomil si, že je to ovčácký pes, jeden z velkých pasteveckých psů chovaných v severních pohraničích oblastech a proslavených chytrostí a věrností. Tělo měl černé, s čistě bílým pruhem na krku a na hrudi a s bílou špičkou huňatého ocasu. Nohy byly bílé a černá se opakovala na srsti hlavy, jako kdyby na ní byla kapuce, takže uši byly černé, zatímco přes čenich a mezi očima se táhla bílá lysina.

Rána v boku se nezdála příliš hluboká a žebra pravděpodobně uchránila životně důležité orgány. Byla však hrozivě dlouhá a rozchlípené okraje byly rovné, jako kdyby byly proťaté čepelí meče. A hodně krvácela. Pochopil, že to bude největší problém. Pes byl zesláblý. Ztratil mnoho krve. Možná příliš mnoho.

Will vstal, přešel k sedlovým vakům a odvázal brašnu

s léky, jakou s sebou vozili všichni hraničáři. Cuk ho zvědavě sledoval. Byl spokojený, že pes nepředstavuje žádné nebezpečí. Will pokrčil rameny a ukázal na brašnu s léky.

„Pomáhá to lidem,“ řekl. „Mělo by to být dobré i pro psa.“

Vrátil se k raněnému zvířeti a opatrně ho hladil po hlavě. Pes se pokoušel hlavu zvednout, ale Will mu v tom jemně zabránil, tichými slovy ho uklidňoval a druhou rukou otevíral brašnu s léky.

„Tak se podíváme, kamaráde, co ti to provedli,“ řekl.

Srst kolem rány byla slepená krví a Will ji očistil vodou z čutory, jak nejlépe svedl. Potom otevřel malou nádobku a opatrně potíral okraje rány masť. Tlumila bolest, takže rána znecitliví a Will ji bude moci vyčistit a ovázat, aniž by zvíře muselo ještě víc trpět.

Nechal masť několik minut působit a pak začal ránu potírat bylinným výtažkem proti zanícení. Masť účinkovala dobře a ošetřování psovi zřejmě nevadilo, takže Will ránu hojně potíral. Při práci si všiml, že se spletl, když psovi řekl „kamaráde“. Byla to fena.

Vycítila, že Will jí pomáhá, a klidně ležela. Tu a tam znovu zakňučela. Ne však bolestí. Znělo to spíše jako projev vděčnosti. Will seděl v podřepu, hlavu nachýlenou ke straně a zkoumal vyčištěnou ránu. Stále z ní prýštila krev a Will věděl, že ji bude muset nějak uzavřít. Stažení obvazem se dalo použít těžko, protože fena měla huňatou srst a zranění bylo na nevhodném místě. Will pokrčil rameny, když pochopil, že ji bude muset sešít.

„Měl bych si pospíšit, dokud masť ještě účinkuje,“ řekl feně. Ležela s hlavou položenou na zemi, ale oko se pohybovalo a při práci ho sledovalo.

Fena ovčáka zřejmě cítila, jak jehlou a jemnou hedvábnou nití rychle provedl tucet stehů a okraje rány stáhl k sobě. Ale zřejmě ji to nebolelo a po prvním škubnutí už ležela tiše a nechala ho pokračovat.

Will skončil, jemně položil ruku na černobílou hlavu a vnímal, jak je hustá srst měkká. Rána byla podle všeho správně zavřená, bylo však jasné, že fena nemůže chodit.

„Čekej tady,“ řekl mírně. „Zůstaň.“

Fena poslušně ležela, zatímco Will přešel k nákladnímu koni a začal přerovnávat náklad.

Po stranách nákladního sedla visely dva podlouhlé vaky s knihami a osobními věcmi. Mezeru mezi nimi vyplnil Will pláštěnkou, kterou měl navíc, a několika pokrývkami, až vznikl měkký a pohodlný dolík, kde mohla fena ležet – bylo tam přesně tolik místa, aby se mohla maličko hýbat a přitom zůstala bezpečně zajištěná.

Vrátil se zpátky k ní, podstrčil ruce pod teplé tělo, jemně ji zvedal a celou dobu k ní tiše a konejšivě promlouval. Mast působila, ale Will věděl, že rána brzy zase začne bolet. Fena jednou zakňučela, ale když ji zvedl a položil na připravené místo, zklidnila se. Opět ji pohladil po hlavě a zlehka poškrábal za ušima. Natočila hlavu a olízla mu ruku. I tak malý pohyb ji vyčerpával. Will se zaujetím zjistil, že každé její oko má jinou barvu. Zatím viděl jen levé, když ležela na boku, a to bylo hnědé. Když ji přemístil, všiml si, že pravé oko má modré. Pomyslel si, že jí to dodává potutelný a rozpustilý výraz, dokonce i teď, když je na tom zle.

„Hodná holka,“ pochválil ji. Pak se otočil k Cukovi a zjistil, že koník ho zvědavě pozoruje.

„Máme psa,“ oznámil. Cuk potrásl hlavou a zafrkal.

Jako kdyby se ptal: *Proč?*